

Žil byl kdysi živočůch Vůlda. Nebyla to kobůla, rejnok ani opůce, byl to prachobůčejný tapůr. Jednou byla Vůldovi dlouhá chvíle a vydal se na výlet do cůzůny. Koupil si letenku, sbalil kuffík a ani se nenadál a už stál, patřičně unavený dlouhým letem, na letišti v samotném Ťzraeli. A hned ho čekal šok. Tak se těšil na trochu exotůky, že by se mu mohla hodit i nějaká jazyková znalost. Tvrdé a měkké i, malá a velká písmena, to samozřejmě uměl ze školy. Ťzrael byl pro něj přesto překvapůvý. Ta půsmenka! Vůlda byl z těch čmáranců pořádně zmatený, samé podivné čáry a tečky, hotový galimatůáš. A z gestikulace místních to vypadalo, že snad ještě čtou nějak obráceně. Nebohý tapůr z toho byl v šoku. Zamůšleně nasedl do taxíku a po chvíli už v ulicích Tel Avůvu pozoroval obchody se svatebními šaty, se saky a obleky, s klobouky, s půžamy... A to byl teprve začátek. V Jeruzalémě se Vůlda zapsal do večerní školy CUK - Certifikované učební kurzy. V CUKu se chtěl naučit hebrejsky, přece jenom se styděl, že si sám neobjedná ani půvo, natož půtu s humusem. A brzy nastal onen den. Kopůtnatec se chopil kliky a už stál ve třídě plně natěšených Žůdů. Samotný Vůlda tolik natěšený nebyl, učít se všechny ty nesmůsly pro kousek chleba... Nakonec se ale i on tetelůl nadšením nad krásami hebrejštiny. Za pár dní zvládal číst novůny i Bůbli, zprava psal levou zadní, svatým jazůkem byl nadšen. Ani nepřítomnosti samohlásek se nezalekl, nějaké to e, o, u, u si přece k osmi souhláskám domyslí každý, tak proč ne Vůlda. V můnulosti jazykovým cůtem nevyňikal, od té doby ale, co mu paní učitelka Debora řekla, že je velmi talentovaný, dokonce talentovanější než snaživý Žid Cik, mluvil náš hrdina hebrejsky snad radši než tapůrštinou. Svatý jazůk se mu nakonec tolik zalůbil, že si zakusil jakési techtle s Deborou. Skončily však dosti nemůle, mohla za to její nevyzpůtatelnost v používání samohlásek při psaní můlostných dopůsů. Vůldovi nezbylo, než se na celý ten poučný výmůsl vykašlat. Naposledy se tedy pomodlůl pod křížem v Chrámů Božůho hrobu, zakousl se do gůrosu, kterému tam říkají úplně jinak, zanařůkal si patřičně u Zdi nářků a za pár chvůl už zas odpočůval doma na dvorečku. Vůlet tak skončil nedlouho po začátku, psůchické újmy nebohého tapůra byly nemalé - objevování ťzraelských krás by asi ani svému největšimu nepřůteli nepřál. Smůřeně si dál žije ve svém doupátku a exotické dálavů nenavštvůje, ani kdyby se tam nejlepší šifrovačka světa konala.

Šifru hledejte na dětském hřišti

Žil byl kdysi živočůch Vůlda. Nebyla to kobůla, rejnok ani opůce, byl to prachobůčejný tapůr. Jednou byla Vůldovi dlouhá chvíle a vydal se na výlet do cůzůny. Koupil si letenku, sbalil kuffík a ani se nenadál a už stál, patřičně unavený dlouhým letem, na letišti v samotném Ťzraeli. A hned ho čekal šok. Tak se těšil na trochu exotůky, že by se mu mohla hodit i nějaká jazyková znalost. Tvrdé a měkké i, malá a velká písmena, to samozřejmě uměl ze školy. Ťzrael byl pro něj přesto překvapůvý. Ta půsmenka! Vůlda byl z těch čmáranců pořádně zmatený, samé podivné čáry a tečky, hotový galimatůáš. A z gestikulace místních to vypadalo, že snad ještě čtou nějak obráceně. Nebohý tapůr z toho byl v šoku. Zamůšleně nasedl do taxíku a po chvíli už v ulicích Tel Avůvu pozoroval obchody se svatebními šaty, se saky a obleky, s klobouky, s půžamy... A to byl teprve začátek. V Jeruzalémě se Vůlda zapsal do večerní školy CUK - Certifikované učební kurzy. V CUKu se chtěl naučit hebrejsky, přece jenom se styděl, že si sám neobjedná ani půvo, natož půtu s humusem. A brzy nastal onen den. Kopůtnatec se chopil kliky a už stál ve třídě plně natěšených Žůdů. Samotný Vůlda tolik natěšený nebyl, učít se všechny ty nesmůsly pro kousek chleba... Nakonec se ale i on tetelůl nadšením nad krásami hebrejštiny. Za pár dní zvládal číst novůny i Bůbli, zprava psal levou zadní, svatým jazůkem byl nadšen. Ani nepřítomnosti samohlásek se nezalekl, nějaké to e, o, u, u si přece k osmi souhláskám domyslí každý, tak proč ne Vůlda. V můnulosti jazykovým cůtem nevyňikal, od té doby ale, co mu paní učitelka Debora řekla, že je velmi talentovaný, dokonce talentovanější než snaživý Žid Cik, mluvil náš hrdina hebrejsky snad radši než tapůrštinou. Svatý jazůk se mu nakonec tolik zalůbil, že si zakusil jakési techtle s Deborou. Skončily však dosti nemůle, mohla za to její nevyzpůtatelnost v používání samohlásek při psaní můlostných dopůsů. Vůldovi nezbylo, než se na celý ten poučný výmůsl vykašlat. Naposledy se tedy pomodlůl pod křížem v Chrámů Božůho hrobu, zakousl se do gůrosu, kterému tam říkají úplně jinak, zanařůkal si patřičně u Zdi nářků a za pár chvůl už zas odpočůval doma na dvorečku. Vůlet tak skončil nedlouho po začátku, psůchické újmy nebohého tapůra byly nemalé - objevování ťzraelských krás by asi ani svému největšimu nepřůteli nepřál. Smůřeně si dál žije ve svém doupátku a exotické dálavů nenavštvůje, ani kdyby se tam nejlepší šifrovačka světa konala.

Šifru hledejte na dětském hřišti